

«Мале, забавненьке воно...» (1893)

Глібов Леонід Іванович

Мале, забавненьке воно:
В дворі гуляє — в смішки грає
Або підійде під вікно,
Стоїть і хлібця дожидає.
Буває, із двора чкурне,—
Ловить його — смішна робота,
Або дивується дурне,
Що перед ним нові ворота.
Про його добренькі слова
Людська приказка мовляє,
Що як ласкавеньке бува,
То від двох маток ласку має.
Колись-то запряже бичка
І привезе гостинців санки:
І маслечка, і молочка
Або ще й сиру, і сметанки.
«А ті ж гостинчики кому?» —
Цікава дітвора питає;
Або мені, або тому,
Хто сю загадку розгадає.

Одарка-няня, що колись
Мене маленьким доглядала,
Мені, тихенько сміючись,
Сю саму загадку сказала.
Ловив, ловив довгенько я —
Ніяк за хвостик не піймаю.
«Не знаю, нянечко моя,—
Сказав я їй,— не розгадаю».
«Не розгадав? — От тобі й на!
Ти, може, думаєш — курчатко,
Чи що? — промовила вона.—
Ні, мій голубчику,— *телятко!*»

[1893]

Постійна адреса: http://ukrlit.org/hlibov_leonid_ivanovych/male_zabavnenke_vono